

Θέμα 15ο: Σάββατο 12 / Κυριακή 13 Φεβρουαρίου 2022

Ο ΑΓΙΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ

ΔΙΗΓΗΣΗ

Βρισκόμαστε στη Μαγνησία, μιά ομορφή πόλη της Μικράς Ασίας, περιτριγυρισμένη από βαθύσκιωτους κήπους και λειβάδια, τότε που τελείωνε ο 2ος μ.Χ. αιώνας. Μιά συντροφιά παιδιών έπαιζε σε κάποια γειτονιά κι οι χαρούμενες, ξέγνοιαστες φωνές αντηχούσαν έως πέρα. Ξαφνικά, οι φωνές σταμάτησαν κι όλα τα παιδιά έτρεξαν και περιτριγύρισαν ένα γέροντα, πού στηριγμένος στο ραβδί του περνούσε εκείνη τήν ώρα του ηλιοβασιλέματος από τή γειτονιά. Τό πρόσωπο του, πλαισιωμένο από κατάλευκα γένια και μαλλιά, ήταν γεμάτο ήμερη γλυκύτητα. Τα μάτια του κοίταζαν όλο τον κόσμο με αγάπη. Ήταν ο γέροντας ιερέας του Χριστού, ο Χαράλαμπος, τον οποίο αγαπούσαν όλα τα παιδιά της Μαγνησίας. Ήταν πια 113 χρονών. Είχεν δει τους πατέρες των παιδιών αυτών, είχε δει τους παππούδες τους... Ήταν η ζωντανή ιστορία, η ψυχή τς πόλης.

Άπλωσε ο Χαράλαμπος τα χέρια του και ευλόγησε τα καλά παιδιά. Η εκκλησία της Μαγνησίας δεν γνώρισε πιο ακούραστο, πιο ζηλωτή εργάτη του Ευαγγελίου. Όσο περνούσαν τα χρόνια, τόσο ο γέροντας Χαράλαμπος, με δύναμη ακατάβλητη εργαζόταν. Συνέχιζε να διδάσκει τον λόγο του Θεού απλά και με θερμή καρδιά, εξακολουθούσε να φροντίζει για την ανακούφιση των δυστυχισμένων, οργανώνοντας συνεχώς και επεκτείνοντας την εκκλησιαστική φιλανθρωπία. Δεν υπήρχε πονεμένος, που να μη γλυκάνει την πληγή του ο γέροντας ιερέας. Δεν υπήρχε άρρωστος, που να μην τον επισκεφθεί. Δεν υπήρχε ορφανό, που να μην το προστατεύσει. Αλλά και οι άνθρωποι τον αγαπούσαν. Όπου τον έβλεπαν αμέσως όλοι εκδήλωναν την αγάπη και τον σεβασμό τους.

Εκείνον τον καιρό, στην περιοχή της Μαγνησίας που ζούσε ο Άγιος, ήταν έπαρχος, άρχοντας δηλαδή, ο Λουκιανός. Αυτός ήταν ειδωλολάτρης και είχε πολύ μίσος εναντίον των χριστιανών.

Μια μέρα άκουσε φωνές κάτω από το μέγαρο του. Περνούσε ο γέροντας Χαράλαμπος και τα παιδιά, ακόμη και μεγάλοι άνθρωποι, έτρεχαν να τον χαιρετήσουν. Είχε σταματήσει και χαμογελαστός ο σεβάσμιος ιερέας συνομιλούσε με τους φίλους και τα παιδιά.

Ο Λουκιανός θύμωσε με αυτή την εικόνα που είδε και την άλλη μέρα ζήτησε να του φέρουν μπροστά του τον Χαράλαμπο.

Τον βρήκαν στον κήπο του σπιτιού του να κάθεται σ' ένα πεζούλι και να ταΐζει μέσα στη χούφτα του τα πουλιά. Χωρίς αντιλογία, τους ακολούθησε έως το μέγαρο του έπαρχου.

— Άκουσε, γέροντα Χαράλαμπε! Σε κάλεσα για να σου συστήσω να σταματήσεις τη δράση σου. Σε σέβομαι για τα 113 σου χρόνια, όμως πάψε να μας προκαλείς με τα κηρύγματα

σου, γιατί θα μετανιώσεις πικρά. Οι δικοί μας οι θεοί είναι αληθινοί κι όχι οι δικοί σου. Μετάνιωσε λοιπόν έστω κι αργά, δέξου να προσκύνησεις τα είδωλα, γιατί αλλιώς τι γνωρίζεις τι, σε περιμένει: βασανιστήρια φρικτά και θάνατος.

Χαμογέλασε ο γέροντας ιερέας κι ατάραχος αποκρίθηκε:

— Δεν με φοβίζονται, έπαρχε, οι απειλές των βασανιστηρίων σου. Για τους χριστιανούς είναι όλα αυτά χαρά κι ευτυχία. Δεν φοβάμαι τον θάνατο. Άλλωστε είμαι πια μεγάλος σε ηλικία.

Πολλά βασανιστήρια διέταξε τότε ο έπαρχος να κάνουν στον Άγιο. Ο Θεός όμως τον προστάτευε. Και μάλιστα, όσοι ήταν εκεί γύρω και έβλεπαν την προστασία του Θεού, πίστευαν κι εκείνοι και γίνονταν χριστιανοί!

Η Εκκλησία μας τιμάει τη μνήμη του στις 10 Φεβρουαρίου.

Είδατε παιδιά, από την ιστορία, πώς τα παιδιά όταν συναντούσαν τον Άγιο που ήταν ιερέας έτρεχαν κοντά του και έπαιρναν την ευχή του. Έτσι κι εμείς παιδιά, όταν βλέπουμε έναν ιερέα, να τρέχουμε και να του φυλάμε το χέρι, λέγοντας "Την ευχή σας, πάτερ". Τον ιερέα δεν τον φωνάζουμε "κύριε", αλλά "πάτερ". Του φιλάμε το χέρι για να πάρουμε την ευλογία του.

Οι ιερείς παιδιά, πολύ μας αγαπούν! Προσεύχονται για εμάς τους πιστούς και χαίρονται πολύ όταν μας βλέπουν να αγαπάμε τον Χριστό και να θέλουμε να κάνουμε όσα Εκείνος μας λέει.